

»Han gjorde unægtelig et underligt Indtryk,« sagde Per tankefuldt, — han kunde ikke blive Billedet af den syge Mand kvit. Han tænkte paa, at saadan vilde maaske ogsaa han have endt, dersom — —. Hans Tanker fløj til Inger og til Præstegaarden under den skovklædte Brink. Og han sad længe tavs og dybt bevæget.

Straks den næste Morgen rejste han.

*

*

*

Jakobe havde lukket sig inde i sit Værelse. Hun sad ved sin lille Skrivepult, med Haanden under Kinden, og saa gennem Vinduet ud paa Havens Trætoppe, der svajede for Blæsten. Hendes Øjne var store og skinnende, Brystet bølgede. Foran hende paa Pulten laa Pers Brev, som hun netop havde modtaget med Formiddagsposten, — en firesidig Skrivelse i Skønskrift uden en Rettelse, i kaligrafisk Henseende et lille Mønsterværk. Hun havde kun gennemlæst den to Gange men kunde den allerede udenad.

Hun vidste ikke, hvad hun mest skulde ynke, enten den Anstrengelse, det øjensynlig havde kostet ham at udarbejde disse mange hensynsfulde Vendinger, eller det Hykleri, hvormed han søgte at skjule baade for sig selv og for hende, hvad der dog var den egenlige Aarsag til, at de maatte skilles. — At han lige til det sidste skulde vise